

витѣ. Отъ тоя день вече българскиятъ народъ слуша
привѣтнитѣ думи отъ висинитѣ небесни:

»Поздравъ, български народе,
Поздравъ, родино свещена,
Чудна земльо, райска земльо,
Съ всички дарове дарена.

Поздравъ племе силно, младо,
Въвъ теглилата калено,
За сждби велики, нови
Отъ небето назначено.

Отъ петъ вѣка, твой хранитель,
Твой другаръ въ бѣди, въ окови,
Ази бдяхъ надъ твоего чело,
Ангель твой прѣзъ дни сурови.

Азъ крѣпилъ съмъ твойте сили,
Азъ сгрѣвалъ съмъ твоята вѣра,
Да не паднешъ въ безнадежность
Ти на кръста си подъ твара.

На чедата ти сиротни
Вливахъ огънь въвъ сърдцата,
Буйни сили азъ имъ вливахъ,
Духъ юнашки за борбата.

Духъ юнашки за свобода
И за жертви благородни . . .
И видѣхъ, видѣхъ, видѣхъ ги
Твойте планини свободни.

.
.